

Niende Trin

Vi gik direkte til disse mennesker og gjorde det godt igen, undtagen i de tilfælde hvor det ville skade dem eller andre

Niende trin tillader os at praktisere samtlige af de åndelige principper fra de første otte trin og tilføjer princippet om retfærdighed. Niende trin er en række handlinger vi udfører for at afslutte processen, som vi tog hul på i fjerde trin – oprydningen af fortidens ødelæggelser. Selv om mange af os gik til niende trin med tøven, viste det sig at være en af de mest givende og åndelige oplevelser i vores liv. Niende trin betyder ikke at vi tænker mindre om os selv; det betyder at vi tænker mindre på os selv.

Helbredelsen i forhold til vores hashafhængighed forudsætter at vi forandrer vores måde at leve på markant. Først holdt vi op med at bruge hash – noget vi tidligere anså for at være helt utænkeligt! Endvidere droppede vi illusionen om at vi var i stand til at håndtere vores eget liv. Vi overgav os helhjertet til åndelig forandring. Vi søgte åndeligt fremskridt med en yderst konkret begrundelse: "For at forblive fri af hash og for at hjælpe den hashafhængige som stadig lider til at opnå den samme frihed". Vi handlede for selv at opnå denne frihed og for at vise andre hvordan de kunne opnå den. MA's tolv trin skal leves, ikke bare diskuteres ved møderne.

At gøre det godt igen overfor de mennesker vi havde gjort fortræd krævede, at vi ærligt indrømmede overfor dem at vores opførsel var forkert, at vi gav dem en oprigtig undskyldning, og såfremt det var på sin plads tilbød dem en rimelig udbedring af de skader vi havde forvoldt. Med de folk som står os særligt nær var en undskyldning i sig selv sjældent nok. Vi blev villige til at ændre vores adfærd og begyndte at deltage i deres liv på en ny måde, hvis de ønskede det. I forhold til dem var vi nødt til at demonstrere at vi havde forandret os.

Tidspunktet for, og måden hvorpå, vi gjorde det godt igen afhang af omstændighederne, men vores indstilling var i alle tilfælde den samme – villigheden til at tage ansvar for konsekvenserne af vores adfærd. Denne villighed var særligt effektiv i kombination med handlinger, der var anderledes end de handlinger som tidligere havde forvoldt skade. Villighed og nye adfærdsmønstre forvandlede på mirakuløs vis vores liv og livet for dem omkring os.

Vi kunne ikke basere vores villighed på en forventning om at vi rent faktisk ikke behøvede at gøre det godt igen. Med vores Højere Magt lærte vi at gå igennem frygten og handle. Det var en åndelig kraft der gav os det fornødne mod og styrken til at gøre det godt igen. Vi overlod resultaterne og udfaldet til Gud. For mange af os var det selvfølgelig frugtbart at diskutere alt dette med vores sponsor. Vi talte om hvem vi ville gøre det godt igen overfor, og hvordan vi planlagde at udbedre det i hvert enkelt tilfælde. Vores udbedring skulle være passende for den skade vi forsøgte at gøre god igen.

Paradokset ved niende trin var at vi var nødt til at tage ansvar for vores fortid for at kunne lægge vores liv over til Gud i dag. Vi svævede måske rundt på en "lyserød sky" og havde det så godt med dagen i dag, at vi var fristet til at vende ryggen til og glemme alt om "de grimme gamle dage". Omvendt kunne vores aktuelle omstændigheder være så vanskelige at vi ikke havde lyst til at bruge den tid og energi, det kræver at rette tidligere fejl. I begge tilfælde indså vi at vi ville blive ved med at betale dyrt for vores fortids forseelser, indtil vi gik ud og gjorde det godt igen. Vi ville fastholde vores vrede og nag mod gamle fjender, holde liv i gamle løgne; vi ville skulle leve med frygten for at blive gennemskuet og med den anger og selvbebrejdelse der var forbundet med vores smertefulde erindringer. Så længe vi bar på disse byrder, satte vi vores ædruelighed over styr og hæmmede vores evne til at være brugbar for Gud og hjælpe den hashafhængige som stadig lider.

Vi var ved at blive mennesker med integritet. Vi accepterede ydmygt de mennesker vi havde været, og de mennesker vi var ved at blive. Dette trin forudsatte at vi reparerede på vores indstilling og handlinger. Vi begyndte at tage højde for konsekvenserne af vores handlinger eller mangel på samme. Dette trin kræver fremskridt i forhold til kommunikation, disciplin og forpligtelse. Vi lærer om selvrespekt. Når vi går ud for at gøre det godt igen er vores grundlæggende indstilling kærlig. Vi oplever ofte en åndelig forbindelse i arbejdet med niende trin hvor der er en følelse af tilgivelse, når vi gør det godt igen.

Vi tror ikke at formålet med niende trin er at vinde beundring fra andre, det er snarere at genopbygge vores selvværd og fremme vores åndelige vækst. Det var en vidunderlig følelse at kunne stole på sig selv. Og en vidunderlig følelse når det var muligt, at genvinde andres tillid. Men niende trin kunne ikke udføres med forventningen om at vores ønske om at gøre det godt igen på magisk vis ville hele de sår, vi havde påført andre. De tilbagemeldinger vi fik fra folk i forbindelse med at vi gjorde det godt igen var positive og givende. Gamle sår helede, ødelagte forhold blev genopbygget, og nye døre åbnede sig for os efter at vi havde indrømmet at vi havde opført os dårligt og forsøgte at gøre det godt igen. Vi blev tit forbløffet over de velsignelser vi fik på denne måde. Men nogle gange blev vores forsøg på at gøre det godt igen hånligt afvist eller latterliggjort. Hvis vi havde gjort vores del søgte vi tilgivelse fra en Højere Magt eller et andet menneske, for eksempel vores sponsor. Vi handlede på en velovervejede måde og lagde resultaterne af vores handling over til Gud.

Med ottende trin var vi opmærksomme på fristelsen til at bagatellisere, rationalisere eller benægte den skade vi havde forvoldt. I niende trin var vi lige så årvågne. Vi konfronterede dem vi havde gjort fortræd. Dengang vi isolerede os, blev vi gradvist mere ligeglade og umeddelsomme. Det påvirkede vores familier, venner og kolleger. Vi var nødt til at råde bod på både det vi havde gjort og ikke havde gjort.

Vi kunne også gøre det godt igen over for de afhængige som stadig røg. Vi ønskede ikke at medvirke til at muliggøre at andre kunne praktisere deres afhængighed. Men vi skyldte ofte praktiserende afhængige økonomisk oprejsning. Vi havde forskellige muligheder. Når vi tilbagebetalte vores gæld, gjorde vi det ikke på en måde hvor vi udsatte os selv for risikoen for et tilbagefald eller for ulovlige handlinger ved at være i nærheden af stoffer. Vi udsatte heller ikke os selv for risikoen for en eventuel hævnakt fra afhængige eller pushere. Nogle gange var vi nødt til at gøre det godt igen på en indirekte måde. Formålet var at gøre det godt igen over for dem vi havde forvoldt skade, ikke at styre eller gøre dem raske. Hvis vi forklarede dem hvorfor vi ønskede at gøre det godt igen og vigtigheden af helbredelse i vores liv, fungerede vi som et stærkt eksempel for andre afhængige og såede måske frøet til et fremtidigt øjeblik hvor de måske også ville blive villige til at søge en åndelig løsning.

Vi gjorde det også godt igen overfor dem der havde skadet os mere end vi havde skadet dem, uden at skele til hvorvidt de gengældte denne handling. Det var ikke vores opgave at lave deres moralske opgørelse. Vores opgave var at få orden på vores egen banehalvdel, ikke at tvinge andre til at indrømme at de havde behandlet os forkert. Bekymringer over konsekvenserne var ingen undskyldning for ikke at gøre det godt igen, medmindre andre ville blive såret i processen.

I visse tilfælde var det ikke muligt at gå direkte til de mennesker vi havde gjort fortræd for at gøre det godt igen. Vedkommende var måske død eller umulig at opspore. I de tilfælde var en indirekte handling for at gøre det godt igen det bedste vi kunne gøre. Vi kunne skrive et inderligt brev, også selvom det ikke blev sendt. Vi kunne lade vores nuværende kolleger nyde godt af de handlinger vi foretog os for at råde bod på den dårlige måde vi havde behandlet tidligere kolleger. Vi kunne give bidrag til velgørende formål eller lave frivilligt arbejde for behandlingscentre eller andre værdige formål. Der var altid en måde. Vi diskuterede spørgsmål i forhold til vanskelige tilfælde med vores sponsor eller åndelige vejledere.

Vores mål var af åndelig karakter. Vores egen dømmekraft var sjældent fejlfri, så vi søgte klarhed over Guds vilje med os og styrken til at udføre den gennem bøn og meditation. Vi brugte disse redskaber til at opbygge det mod samt den sindsro og ydmyghed vi havde brug for til at gøre det godt igen.

Formålet med niende trin er ikke at fjerne vores dårlige samvittighed på bekostning af andre. Vi sørgede omhyggeligt for at det ikke påvirkede andre på en negativ eller uheldig måde, når vi gik ud for at gøre det godt igen. Vi indblandede ikke andre som havde været medvirkende til vores fejl. Vi sikrede os at de mulige konsekvenser, såsom afskedigelse eller fængselsstraf, ikke ville forhindre os i at leve op til vores forpligtelser som forældre, ægtefælle, medarbejder eller ven. Vi havde ingen ret til at handle uden hensyntagen til andres interesser.

Vi var særligt fristede til at trække tiden ud, når det kom til konfrontationen med de mennesker der var involveret i vores mest skamfulde episoder. Selv om det var klogt at vente til tiden var moden, var vi nødt til at være særligt opmærksomme og undersøge vores egentlige motiver i samråd med vores sponsor. Når vi først var sikre på hvad der var det rette at gøre, handlede vi uden tøven. Vi huskede på at "sådan virker det": "Det er altafgørende for vores helbredelse at vi praktiserer en ubetinget ærlighed, åbner vores hjerte og sind og er villige til at gøre hvad som helst for at få en åndelig opvågnen".

Belønningerne vi har fået ved at tage ottende og niende trin er helt fundamentale og enestående. Disse handlinger har gjort det muligt for os at leve et meningsfuldt liv og gjort os i stand til at være brugbare for andre. Mirakler er blevet en del af hverdagen. Vi gør ting som vi aldrig kunne have gjort alene. Gud er blevet en levende kraft i vores liv. Vi er blevet lykkelige og fri. Egoisme er blevet erstattet med at være brugbar for andre. Vi har mistet vores frygt og genvundet tilliden til Gud, os selv og andre mennesker. Småproblemer plager os ikke længere. Vores indstilling er gået fra at handle om benægtelse, trods og uforsonlighed til at handle om taknemlighed, ydmyghed og en oprigtig bestræbelse på at være brugbar. Efterhånden som vi har indtaget vores rette plads i samfundet, har vi vundet en ny værdighed. Det hårde arbejde vi lagde i de første ni trin var en uvurderlig bedrift og en dyrebar gave. For at beholde den gave vendte vi os mod tiende trin.